

*Ve stále rostoucím zástupu norských detektivkářů
patří Ingar Johnsrud k těm nejlepším.*

TØNSBERGS BLAD

KŘÍŽ

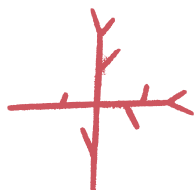
INGAR JOHN SRUD

HOST

KŘÍŽ
INGAR JOHNSRUD

KŘÍŽ

INGAR JOHNSRUD

BRNO 2020

Copyright © Ingar Johnsrud, 2018
Cover photo credit: Abandoned Shipping
Container by Matt Grommes
(www.flickr.com/photos/mattgrommes/374856288),
CC BY-SA 2.0, modified
Translation © Kateřina Křišťůfková, 2020
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2020
(elektronické vydání)

This translation has been published
with the financial support of NORLA.
Překlad této knihy vychází s laskavou
finanční podporou nadace NORLA.

ISBN 978-80-275-0218-9 (Formát PDF)
ISBN 978-80-275-0219-6 (Formát ePub)
ISBN 978-80-275-0220-2 (Formát MobiPocket)

*Dobré se na světě nejčastěji beze stop ztrácí,
zlé naopak za sebou pokaždé vleče následky.*

Knut Hamsun, *Matka Země* (1917)

ČÁST PRVNÍ

Ze svíčky stekla kapička vosku a pastor sepal ruce a začal se modlit. Modlitbu odříkával tiše a jen pro sebe. Přesto mu slova vycházela z úst příliš rychle. Řídila se jeho srdečným rytmem. Pak zkroucené prsty rozpojil a otevřel oči.

V podlouhlém okně vsazeném vysoko ve stěně spatřil svůj třepotající se odraz. Venku panovala tma a pastor slyšel lehoučkou melodii, kterou vydával sních měkce se snášející na okenní tabulku.

Na sklo dopadla velká těžká vložka, přesně nad odraz plamene svíčky. Vlivem tepla zevnitř pomalu tála, takže plamínek už na tabulce netvořil červenožlutý bod. Jeho záře se šířila podobně jako kruhy na klidné hladině a zalévala podlahu, kříž a bibli. Když konečně obklopila i jeho klečící postavu, pastor poznal, že sních není sních, nýbrž Pán, který k němu promlouvá.

Díky čerstvému sněhu byla povánoční noc zcela bílá, zcela neposkvrněná. Pastor myslel na nevinnost, která přišla na svět jedné vánoční noci před dávnými lety a která pro ubohé pozemské duše vyšlapala novou cestu. Při tom pomyšlení rázem všechno kolem něj dávalo smysl. Železné mříže za oknem. Kovová pryč na s tenkou matrací, stojící u stěny. Nerovný sklepní strop pokrytý skvrnami, v nichž často vídal mraky, a těžké dveře s okénkem, před nímž se vždy musel sklonit, chtěl-li se jím podívat.

Všechno mělo určitý význam a všechno k němu hovořilo naprosto zřetelným a jednoznačným hlasem. Znovu zavřel oči, sepal ruce a začal se modlit. Tentokrát pomalu. Sebejistě.

Cvakl zámek a najednou tam stál dozorce, vysoký chlap s propadlými tvářemi. Jmenoval se Richard a navzdory vzájemnému

nerovnému postavení a statutu spolu dobře vycházeli. Stávalo se, že když Richard připoutal pastorovi ruku k pelesti, posadil se a chvíli si povídali. Než se dozorce zhroutil život, býval velký sportovec. K tomuhle okamžiku se často vracel. Pohrával si s prstýnkem, který nosil na řetízku kolem krku, a ptával se, jestli pro něj existuje odpuštění. Pastor pak vždycky pozvedl bradu, rty mu změkly a v očích se mu objevil mírný výraz.

„Samozřejmě že existuje,“ odpovídal obvykle. „Věřícímu se dostane odpuštění za všechno.“

Pastora však nepřitahovalo dozorcovo povídání. Přitahovalo ho mlčení. Richard dokázal celé hodiny naslouchat jeho příběhům. O kobykách, které Bůh seslal na egyptský lid. O potopě, která očistila Zemi od lidské zkaženosti a bezbožnosti. O Španělech, kteří přišli do Ameriky, a o nemoci, kterou s sebou přinesli. O epidemii pravých neštovic, jež za několik let dokázala zničit mocnou aztéckou říši a zpusťovala téměř celý kontinent, čímž umetla cestu křesťanství.

„Nic neposiluje víru víc než křik a krev mučedníků. Proto mě tady také drží,“ dodával pastor.

„Bible, svíčka, dvě sirky, talířek, sklenice, hrnek na kafe, příbořový nůž...“ Dozorce pozvedl hlavu. „A co kříž?“

„Kříž?“ zopakoval pastor. „Dneska jsem k modlitbě žádný kříž nedostal.“

Richard si zkoumavě prohlížel papír, který držel v ruce. Pak se znovu pozorně zadíval na předměty ležící na podlaze mezi nimi. Svrástil obočí. „Doufal jsem, že tohle už jsme definitivně vyřešili.“

Prohledal postel, podíval se pod matraci a příkrývku, posvítal si na okenní parapet i za topení a nádržku záchodu. Nato se obrátil zpátky k pastorovi.

„Je mi líto. Víte, co vás čeká.“

„Vážně jsem dneska žádný kříž nedostal.“

Dozorce naklonil hlavu ke straně a vyčkával.

Pastor si pomalu vysvlékl volnou košili. Demonstrativně ji protřepal a odhodil. Potom nechal k zemi spadnout kalhoty. Zadíval se dozorcí do očí, ten odevzdaně vzdychl a zahleděl se na jeho rozkrok. Pastor palci zabral za gumičku spodků. Jakmile byl nahý, zvedl nejprve penis, potom varlata.

„Otočte se a a sedněte si na bobek.“

„Jsem posel Boží. Vážně si myslíte, že bych si strčil symbol víry v Boha do zadku?“

Richard netrpělivě odfrkl a zakroužil ukazováčkem. Hned jak se pastor z ponižující pozice zvedl, obrátil se znovu k dozorcí a zvedl paže do vzduchu tak, že se špičkami prstů dotýkal stropu. Vzápětí narovnal prsty u nohou, které měl předtím skrčené pod chodidly, načež ucítil, že to, co v nich doposud svíral, se uvolnilo, a posunul jednu nohu o pár centimetrů vzad.

„Vidíte? Nikde nic.“

„A co je tohleto?“ Dozorce se předklonil. Zamžoural na třísky, které nyní ležely přímo před pastorovou nohou.

Pastor věděl, že dívá-li se člověk dobře, vidí Boha všude. Ve větru pohrávajícím si ve vrcholcích stromů. V larvách hodujících na ptačí mrtvolce. Pán existuje v propracovaných genech virů i ve způsobu, jakým umožnil člověku jimi manipulovat. Bůh je také čas. Tající ledovec. Kámen rozemílaný na písek, rozpraskaný beton měnící se v prach. Stejně jako se v prach měnil betonový strop nad pastorovou hlavou. Pastor dloubal do praskliny tak dlouho, dokud ji nezvětšil natolik, že se do ní vešel celý dlouhý konec špičatého kříže. Nedokázal kříž ukrýt úplně, ale to nehrálo roli. Protože kdo si prohlíží detaily sklepního stropu, který už viděl tolikrát? Dozorce Richard rozhodně ne.

Pastor kříž z praskliny vytrhl. Richard sotva stihl zvednout hlavu, sotva natáhl paži k obraně. Hrot kříže ho zasáhl do napřažené ruky a nahý muž ho současně popadl za límec a trhl

jím k sobě. Dlouhán Richard zavrával a s bolestným výkřikem padl k zemi. Pastor mu koleno vyrazil dech, popadl ho za vlasy a trhl mu hlavou vzad. Pak mu udeřil vyzáblým obličejem o podlahu. Ozvalo se prasknutí, jak se Richardovi roztrhla kůže a rupla chrupavka. Na betonu se jako svatozář rozlila krvavá kaluž a dozorcovo tělo zachvátil nezvladatelný třas.

Pastor našel bod, který hledal. Tam, mezi nejhořejší obratle, přiložil špičku kříže, z níž odkapávala krev. Už už se chystal se do kříže vši silou opřít, ale zaváhal. Pozdvihl hlavu. Zadíval se do okna, v jehož tabulce se ten barbarský výjev odrážel. Sklo pokryté bělostnými sněhovými vločkami vypadalo jako nedotčené plátno. Nový život. Nová šance.

„Děkuji ti, Pane,“ zamumlal.

2

O osm týdnů později

Když chtěl Pán Bůh poučit lidi o bezútěšnosti, stvořil únor v Oslu beze sněhu.

Nadporučík Fredrik Beier vstoupil do Romerického sálu pevnosti Akershus, zařízeného jako středověká hodovní síň, a podle škrabání, které vydávaly jeho boty na prkenné podlaze, poznal, že mu v podrážce uvízl kamínek.

Dlouhý stůl byl prostřený pro sedmdesát dva osob. Pod portréty polních maršálů a mrtvých monarchů už seděla řada hostů. Nadporučíkův jmenovec, dánský král Frederik IV., shlížel arogantně ze hřbetu vzpínajícího se koně. Fredrik vpředu zahlédl hřívu tmavých vlnitých vlasů Kafy Ikbálové a uvědomil

si, že kolegyni sluší policejní čepice lépe než jemu. Nevybavoval si, kdy naposledy na sobě měl slavnostní uniformu nebo boty s tupou špičkou, které k ní patřily, odhadoval ale, že nejspíš na nějakém pohřbu.

Poznal ministra spravedlnosti a pár dalších vysokých úředníků z téhož resortu, vedení Policejního prezidia, policejního ředitele Tronda Antona Nemeho a světlovlasého policejního inspektora Sebastiana Kosse, šéfa oddělení násilných trestných činů a sexuálních deliktů. Kafa Ikbálová si právě odsunula židli a Fredrikovi došlo, že bude sedět po jejím boku.

„To bylo teda pořádný pozdvižení, vid', Beiere. Snažíš se prohrabat až na dno?“

Hlas patřil mohutnému chlapovi s kulatou šedobílou tváří a ježkem trčícím mu zpod čepice do všech stran, který seděl na protější straně stolu.

„Franke,“ kývl Fredrik, „myslel jsem, že máš dneska večer službu u dřezu.“

Franke Nore se pochmurně zachechtal a poněkud drsně šťouchl do paže ženu po svém boku, útlého vrabčáčka z ministerstva.

„Třicet let v uniformě,“ pronesl s významným pokývnutím k medaili na hrudi. „Víte, slečinko, když jsem u policie začínal, mysleli jsme si, že počítačovej virus je pohlavní choroba. A že disketa je její symptom.“ Rozchechtal se a natáhl se po skleničce určené pro přípitek. „Zažil jsem, jak se z poslíčků stali mafiánský bossové. Jak se topmanažeři se zlatýma hodinkama a s kokainovým knírkem změnili v trosky závislý na heroinu a nakažený virem AIDS.“ Když přikládal sklenku k ústům, lehoučce se mu chvěla ruka.

„Jistě za sebou máte dlouhou a zajímavou kariéru,“ poznamenala žena. „Ale asi už půjdete brzy do důchodu?“

„Jo, v to ty svině doufají,“ odvětil Franke a položil si paži na opěradlo ženiny židle.

„Chudinka, během večera z něj zešediví,“ šeptla Kafa Fredrikovi. Ten se uchechtl a stříbrnou vidličkou si z podrážky vydo-
loval zaseklý kamínek.

Kafa s Fredrikem se seznámili už před téměř čtyřmi lety. Kafa tehdy pracovala u norské tajné služby jako specialistka na náboženský fundamentalismus a policii pomáhala s vyšetřováním masakru jisté křesťanské sekty. Později se ucházela o místo na oddělení násilných trestných činů a sexuálních deliktů, kde byl zaměstnaný Fredrik, a od té doby pracovala tam. Právě proto nyní oba seděli v Romerickém sále. Před necelým rokem totiž zabránili atentátu na norského premiéra Simona Riebeho. Dnes večer je Riebe a vláda pozvali na děkovný slavnostní banket. Účast byla povinná. Vzhledem k tomu, že se letos měly konat volby, premiér také zajistil, aby byl přítomen dostatečný počet topmanažerů, politiků a novinářů.

Ve chvíli, kdy Riebe vstoupil do sálu, se hovor změnil v šepot. Premiér vešel dveřmi v kratší stěně sálu a při průchodu místností si dával načas. Těm, kterým nepodal ruku, věnoval alespoň vlídné mrknutí či pokývnutí, v závislosti na tom, jestli dotyčné považoval za sympatizanty, nebo potížisty. Přibližně uprostřed se zastavil. Muže, který vstal a potřásl si s ním, všichni znali. Předseda sociální demokracie Trym Dahl. Fredrik si uvědomil, jak podobní si premiér a šéf opozice jsou. Oběma táhlo na šedesát, byli lehce prošedivělí a měli šlachovité oblíčeje, takové, jaké člověk vídá na fotografiích zachycujících maratonské běžce, kteří někde mezi třicátým a čtyřicátým kilometrem zemřeli na infarkt. Oba politici na sobě měli tmavé vypasované obleky. Riebeho kravata byla modré barvy, typické pro konzervativce, Dahl jako by tu svou vykoupal v dělnické krvi.

„Nadporučíku,“ pokývl Riebe Fredrikovi, když je míjel, a ke Kafě napřáhl ruku. „A paní Ikbálová, pokud mě paměť neklame? Vaší dceři se vede dobře?“

Kafa s údivem potřásla hlavou. „Jméno souhlasí, ale dceru nemám,“ opáčila rychle. Premiér obrátil oči v sloup. „Moc se omlouvám. Příliš mnoho tváří, víte. V každém případě věřte díky za vaše nasazení pro vlast. Právě vás tu dnes večer oslavujeme.“ Srazil podpatky, zaujal místo za židli s vysokým opěradlem v čele stolu a počkal, až se sál utiší.

Po hlavním chodu se konečně Fredrikovi naskytla příležitost se vytrazit. Nad nádvořím tančily v záři pochodní mraky a pach petroleje štípal do nosu. Mezi kamennými zdmi se rozléhala ozvěna jeho kroků. Zastavil se, až když přešel most nad příkopem za hradbami. Zaklonil hlavu a naslouchal zpěvu lanka brnkajícího o vlajkový stožár. Nebe bylo temné a za mraky se rýsoval srpek měsíce, který vypadal jako nakreslený voskovkou. Fredrika bodala do tváří ostrá zrníčka a lepila se mu na skla brýlí s hranatými obroučkami. Že by Bůh konečně obdařil tohle město sněhem?

Na dřevěném mostě za jeho zády se rozlehl klapot podpatků.
„Fredrik Beier?“

Sklonil hlavu a otočil se. Ruku k němu napřahovala žena s úzkým pohledným obličejem. Po ramenou se jí rozlévaly světlé vlasy. Už ji někde viděl.

„Ano?“

„Všimla jsem si vás mezi čestnými hosty. Doufala jsem, že si s vámi budu moct promluvit.“ Ruku měla kostnatou jako stařena, ačkoli jí jistě bylo nanejvýš něco málo přes třicet. „Benedikte Stoltzová,“ představila se a neústupně vysunula bradu.

Fredrik si nyní uvědomil, odkud ji zná. Pracovala jako reportérka televizní stanice TV2. Vybavil si ji z jednoho dokumentárního pořadu o korupci v zahraniční pomoci. Sakra, to bylo tehdy pořádný haló.

„Dobře vím, kdo jste. S novináři nesmím mluvit.“

„Tím myslíte, že jste čestný polda?“

Fredrik byl vysoký, měřil skoro metr devadesát, ale nemusel se sklánět, aby jí mohl pohlédnout do očí. „Proto jste za mnou přišla? Hledáte slušné lidi?“ Suše se zasmál. „Víte, že v tom sále je jeden politik vedle druhého?“

Nezasmála se s ním. „Jste syn Kena Beiera, vidíte?“

Naklonil hlavu ke straně. Co to má znamenat? Jeho otec zemřel před víc než dvaceti lety. Byl to byrokrat, který strávil celý život za psacím stolem.

„Pracoval pro Američany, jestli se nepletu? Na ambasádě,“ dodala.

„Ano?“

„Víte, snažím se trochu zorientovat. Jde o jistý vojenský projekt za studené války, na kterém spolupracovaly norské a americké úřady. V téhle souvislosti se vynořilo jméno vašeho otce. Snažím se zjistit, v čem spočívala jeho práce.“

Fredrik se zdvořile usmál a gestem naznačil, že se chce vrátit do společnosti. Mezi kamenné zdi průjezdu je doprovodil chladný závan.

„Je mi líto. Nevím, čím přesně se můj otec zabýval, ale věřte mi, žádný dobrodruh nebyl. Myslím, že jste našla nesprávného Kena Beiera.“

„Možná,“ řekla novinářka a zopakovala to ještě jednou. „Možná. Říká vám něco jméno Ravnli?“

„Ne.“

U paty schodiště kouřili tři muži v oblecích. Museli zaslechnout ozvěnu jejich kroků, protože jeden z nich, tlustoch středního věku s vypoulenýma očima a se zrudlými tvářemi, se zadíval jejich směrem. Pak zaťal pěst a k nebi vystrčil masitý prostředníček.

„Zatraceně, ukázal mi ten hajzl fakíra?“ užasl Fredrik.

„To gesto patřilo nejspíš mně,“ opáčila Benedikte Stoltzová odměřeně. „Dneska večer jsme spolu měli takovou menší potyčku.“

„Potyčku?“

Pokrčila rameny. „Jenom slovní. Víte, kdo to je?“

„Ne.“

„Henry Falck, náměstek ředitele poradenské společnosti Faarmand-Bernier. Pracuje na nějakém projektu pro státní správu, ale nikdo nechce prozradit, oč jde. Celý projekt je přísně tajný. Povídá se, že se schyluje ke skandálu.“

„A vy se tu... trochu poptáváte? Myslel jsem, že jste chtěla mluvit se mnou.“

„Neměla jsem v úmyslu ve vás vzbudit žárlivost. Jenže když se někde sejde tolik mocných, je to dobrá příležitost pro nás, kteří chceme zjistit, co se kuje za zavřenými dveřmi. Ovšem jak jste pochopil, Falck se mnou mluvit nehodlá.“

„Za zavřenými dveřmi.“ Fredrik si odfrkl. „Hodně štěstí. Co se týče mého otce, myslím, že byste si měla proklepnout své zdroje. Musím se vrátit dovnitř. Za chvíli se losuje tombola.“

Ve chvíli, kdy se obrátil k odchodu, vytáhla Benedikte Stoltzová z kapsy vizitku, načmárala na její rub číslo a požádala ho, aby jí zavolal, kdyby si to rozmyslel. „Nikdo nemusí vědět, že jsme spolu mluvili.“

„To se nebojte,“ opáčil. „Já vám volat nebudu.“

Když se za Fredrikem zavřely dveře baru a zvenčí sem zavál pach tabáku, byla už pokročilá hodina. Fredrik se chvíli potácel, než se mu podařilo nahmatat zábradlí. Odkudsi shora se sem nesly měkké tóny saxofonu Lestera Younga mísící se se smíchem, s hovorem a vůní vosku z hořících svíček.

Po slavnostním banketu měl Fredrik původně v plánu jít domů. Jenže sněhové vločky snášející se nyní na město a maskující jeho hříchy jako by přinášely jistou naději. Proto když usedl na zadní sedadlo taxíku, připadlo mu pomyšlení, že odemkne dveře potemnělého bytu, svlékne se, bezúspěšně si ho vyhoní a pak se vydá vstříc známým nočním mŕmám, najednou nesnesitelné.

Bouchl pěstí do hlavové opěrky před sebou a taxikáře požádal, aby ho dovezl do ulice Grønlandsleiret. Na místo, kde jak věděl, měli na jeho utrpení lék. Kúru tam poskytovali nejen ve skle, nýbrž i na dvou nohách.

Kalendář tvrdil, že je středa, ale v jazzovém baru Paris H panoval víkend. Fredrik si mezi designovými brýlemi a upravenými vousy vyhlédl u barového pultu volné místočko. Lidé mu překvapivě uhýbali z cesty a barman Pierre na něj mrkl a zazubil se.

„Jdete zkontrolovat, jestli máme povolení nalévat alkohol?“

„Jak to myslíte?“

Pierre ustoupil o krok stranou, aby se Fredrik viděl v zrcadle.

„A sakra,“ vydralo se nadporučíkovi z úst. Čepici měl nakřivo a zlaté nárameníky uniformy se mu leskly. Nad sklenicemi stojícími na pultu se mu houpala policejní medaile s vavřínovou snítkou, kterou mu premiér před několika hodinami připíchl na hrud.

„Byl jsem na maškarním,“ zamumlal. „Nalijete tu dělníkovi něco k pití?“

„Skotskou?“

„Na whisky je pozdě, Pierre. Namíchejte mi drink. Něco kyselého a bezbarvého.“

Fredrik se zavrtěl a opřel se lokty o pult. Na barokních piedestalech tu balancovaly vázy se zelenými rostlinami, což místu dodávalo nádech třicátých let. Jazzové plakáty byly z let padesátých a Fredrik sám pocházel z let šedesátých. Pokud mohl soudit, představoval spolu s jmenovanými předměty jediné zdejší muzejní exponáty. Proboha, najednou všichni tak strašně omládlí.

„Pierre?“

Fredrik ucítil závan parfému. Sladká vanilka a skořice. Trhl sebou, protože kdysi znával ženu, která tak voněla, ovšem tenthle hlas patřil jiné. Byl chraplavý. Drsný.

„Netuší, jak se jmenuju,“ zaslechl barmanovu odpověď. „Myslí si, že Paris H nějak souvisí s Francií.“

Žena sahala Fredrikovi po prsa. Tmavě rudé vlasy až na ramena měla vyfoukané do vln. Oblečená byla do kostýmku barvy kancelářské šedi a pod blůzkou jí prosvítala podprsenka.

Fredrik se jí představil křestním jménem a napřáhl k ní ruku.

Rty měla namalované barvou sladěnou s odstínem vlasů a hleděla na něj očima modrýma jako moře. Nebyla úplně jeho typ, ale ten úsměv... Hravý a laškovný. Zvířecí.

„Ráda vás poznávám, pane policisto,“ řekla a ruku mu stiskla. Měla hladké kožené rukavice.

Barman mu po pultu poslal drink vonící po borovici.

„Dámě taky jeden, Pierre,“ požádal ho Fredrik, aniž od ženy odvrátil pohled. Ta si přitiskla špičku jazyka na horní ret, otevřela peněženku a barmanovi podala několik bankovek.

„Dneska večer ne, kamaráde,“ pronesla, zamrkala a byla pryč.

3

Ocelová bedna obsahující fakírské vybavení se zaduněním dopadla na asfalt. Leonard Rudi si přidřepel a položil bolavou dlaň na čerstvý sníh. Pod zrudlou kůží se mu už začínala hromadit tekutina. Zítra ráno tam bude mít puchýř jako prase a ruka ho bude příšerně bolet.

„Omlouvám se,“ řekl. „Potřebuju pauzu. Musím si to něčím namazat. Nevíš, jestli má nějaká lékárna ještě otevřeno?“ Zadíval se na dívku, s níž se seznámil teprve dnes. Tora. Stála dopoledne

doširoka rozkročená u silnice vedoucí Mariánským údolím mezi lesy a poli, deset minut jízdy z města směrem na sever. Šéf se ho zeptal, jestli by ji nesvezl. I když se její dlaň vešla celá do Leonardovy ruky, měla stisk pevný a sebejistý. Společně s partou dalších žonglérů zajišťovali oba zábavu během premiéry žalostně ubohého dobrodružného filmu v kině Colosseum.

Teď mířili domů, sněžilo a foukalo, přesto na sobě dívka měla jen nezašněrované martensky a přiléhavé kožené kalhoty s laclem, v nichž předtím vystupovala. Pod laclem se jí rýsovala malá řadka a v krční jamce se jí na bledé pleti leskl piercing. Dredy měla svázané do culíku a Leonard si říkal, že drsný vzhled jí dělá starší.

Věnovala mu opovržlivý pohled. Nejspíš zastávala názor, že mráz a bolest je třeba ignorovat. Leonard si kdysi myslel totéž, ale i dvoumetroví podivíni s potetovaným obličejem a vikinským účesem s věkem zmoudří.

„Co se ti stalo?“ zeptala se, když dlouhou bednu, v níž byly uloženy pochodně, meče a kanystry s lampovým olejem, po chvíli opět zvedli a vydali se s ní dál.

„Převrhla se mi nádoba na žhavé uhlíky. Asi jsem měl na ruce zbytek oleje, protože když jsem ji chtěl narovnat, dlaň mi chytla.“

„Každopádně to vypadalo bombově,“ podotkla. „Řekla bych, že ty prominentní týpky dost ohromil. Na Železničním náměstí je lékárna, co má otevřeno nonstop. Když to vezmeš kolem, vyskočím a zaběhnu ti tam.“

Ve chvíli, kdy dorazili na parkoviště, byli už žongléři pryč. Čekal na ně jen šéf. Vůbec se neměl k tomu, aby jim pomohl nacpat bednu na zadní sedadlo Leonardova starého Volva 244.

„Není ti zima, holčičko moje?“ zeptal se Tory, zatáhl za gumičku držící pohromadě svazeček pětistovek a zase ji pustil. „Nemám tě kapánek zahrát?“

Tora vychrlala hlen a odplivla mu ho přímo k nohám.

„Polykačům ohně asi zima nebejvá,“ podotkl šéf chabě a podal každému pět bankovek. „Dám ti jednu navíc, když shodíš tady to,“ ukázal na lacl.

„Nejsem polykačka ohně. Oheň plivu,“ opáčila Tora, bankovky srolovala a zastrčila si je do martensky. „Jako saň. Možná ti jednou ty tvoje očička vypálím, ty zkurvenej prasáku.“ Potrásla hrudníkem.

Nezdálo se, že by se šéfa ta urážka nějak výrazněji dotkla. „Odvedli jste dneska večer dobrou práci,“ řekl Leonardovi. „Sežeň si něco na tu ruku, a až se příště naskytne nějaká příležitost, zavolám ti.“

„Kde bydlíš?“ zeptal se Leonard poté, co mu Tora z lékárny donesla mast s aloe vera.

„Nahoře v lese.“ Dívka se začala hrabat v batohu, který měla předtím celou dobu na zádech. Byl z růžové kožešiny, měl vousy, roztomilá očička a špičatá ouška. Přidržela si mezi stehny krabičku cigaret a přetáhla si přes hlavu mikinu s kapucí.

„Kousek od toho místa, kdes mě nabral. A ty?“

„Taky tam. V Mariánském údolí. Žiju na bývalé domkářské usedlosti.“

Tora se natáhla po kličce, že stočí postranní okénko.

„Nefunguje. Klidně tady kuř.“

„Nebojíš se rakoviny?“

„Měl jsem celý večer pusu plnou lampového oleje. Jedna cigareta sem nebo tam toho podle mě moc nezmění.“

Zasmála se, jasně a zurčivě. „Bydlíš tam sám? Jen že jsem tě nikdy nepotkala. Údolí není zrovna přelidněný.“

„Žiju s dcerou. Nedávno jsme se přistěhovali z Brightonu. To je v jižní Anglii. Toužil jsem se vrátit domů. Margaret Norško nenávidí.“

Tora si zapálila cigaretu a pozorovala žhnoucí konec. „Je tu příšerná zima.“

„Někdo se mi vloupal do auta. Vytrhnul rádio a asi přitom poničil elektroniku. Nefunguje mi topení.“

Zhluboka potáhla, vyfoukla několik frajerských kroužků a zakašlala. „Jako v Norsku myslím. Máme tu děsnou zimu. Hlavně v údolí. Vůbec se tvý dceři nedivím. Brighton je dost snobský místo, ne? Samý biopotraviny a tak. Plno veganských restaurací a vůbec?“

„Jo,“ přikývl. „Jeden můj kámoš měl takovou hospodu. Znal gang, co přepadal sedláky a kradl jim slepice, aby mohly žít svobodně. Jenže slepice nechápaly, že už nemusejí snášet vajíčka. Tak ten můj kámoš začal dělat omelety. Veganské omelety z vajec od osvobozených slepic, tomu říkal. Prodávaly se jak na běžícím pásu.“

„To je dobrý,“ podotkla Tora a opřela si hlavu o postranní okénko. „Víš, že u nás v údolí zabili spoustu lidí? Naběhnul tam nějaký zmrd se samopalem, kterému šiblo, a postřílel místní bandu bláznivejších křesťanů.“

Leonard se zasmál. „Ne, to jsem nevěděl. Proč to udělal?“

Tora vystrčila jazyk a udělala z něj ruličku. Pak si o něj típla cigaretu, polkla a nedopalek vrátila do krabičky.

„To nevím. Ale kdybych já byla zmrd se samopalem a potkala přitom v lese partičku bláznivejších křesťanů, možná bych udělala to samý. Můj brácha tam chodí na běžky. I když jenom za světla. Prej tam totiž straší.“

Leonard se znovu zasmál. „Možná mi to rádio z auta ukradl nějaký duch.“

„No... Nebo to třeba byl nějaký zmrd se samopalem, co mu šiblo,“ navrhla Tora.

Bydlela na jednom velkém statku úplně dole v údolí. Když Leonard zastavil na dvoře, ve vstupních dveřích se zjevila žena a zamžourala do záře světlometů. Tora jí zamávala.

„To je máma,“ řekla jen, naklonila se k Leonardovi a objala ho. „Vždycky na mě čeká, než se vrátím. Díky za svezení, vikingu. Dávej si pozor na duchy.“